

Дървенъ омивалникъ закриваше наполовина една врата къмъ съседната стая. Бѣше непровѣтрено, хладно, като че необитавано отъ години, миришеше на прахъ, и още — оная специфична миризма на провинциалнитѣ хотели. Разтворихъ за малко прозореца. Отсрѣща, на дъсченъ чардакъ висѣше юрганъ, и единъ жълтъ старецъ, наметнатъ съ кожухъ, седѣше неподвижно на столъ. Въ двора нѣкой дѣлаше трѣски за огънь : тамъ бѣше кухнята на ресторана. По хълмътъ, въ дъното, пълзѣше гжста мъгла.

Докато изваждахъ нѣщата отъ чантата си, нѣкѣде въ другия край на коридора зазвнѣ електрически звънецъ, дълго, настойчиво. Спрѣ за малко, и пакъ почна. Отново спрѣ, изскърца врата, и тънъкъ мжжки гласъ се разлѣ подчертано-отчетливо, като на сцена :

— Ало! Хей, момче!... Ало! Нѣма ли персоналъ въ това заведение?

Навѣрно, нѣкой отъ пжтниците-артисти викаше прислугата. Никой не се яви, обаче, вратата силно се затръшна, и цѣлия хотелъ отново се притаи.

Вънъ почна да рѣми, притѣмнѣ повече, и като че всичко се сгуши. Въ това